

VÄSTERBERGSLAGENS

UFO

nr-1 80

NYTT

1
UFO-NYTT är en tidskrift för medlemmar inom
Västerbergslagens UFO-förening.
UFO-NYTT utkommer 4 gånger om året.

FRÅN REDAKTIONEN

Detta är det första exemplaret av UFO-NYTT för 1980
och som är utgivet av den nya redaktionen.

Det har blivit en ny styrelse vald för 1980 och det är väl
lite ovant att komma in i arbetet med en gång så vi får
väl prova oss fram så sakteliga

Vi har fått in från medlemmar en hel del klipp från olika
tidningar som vi vill publicera för er. Något stort från
Västerbergslagen med omnejd som hänt har vi inte fått
in. Men det vore ju bra om alla medlemmar klippte ut det
som finns i olika tidskrifter och sänd de till oss så kunde
vi sammanställa det till nästa gång.

Vi vill gärna uppmana alla medlemmar att besöka våra träffar.
Det gäller Observationskvällar som Föreningsträffar där
alla medlemmar har möjlighet att komma med förslag och
ideer kring vår verksamhet. Titta på vårt program inne
i tidskriften.

ANSVARIGA UTGIVARE

Conny Persson, Seija Niittula, Bernt Berglund

I REDAKTIONEN

Bernt Berglund, Tommy Palo, Berith Manzanares

PRENUMERATION OCH MEDLEMSKAP

Medlemskapet för 1980 är 30:- kronor

Ungdom under 16 år 20:- kronor

ADRESS

Box 71 771 01 Ludvika

LOKAL

Tre Krokars Gata 13 771 00 Ludvika

Öppet varje måndag mellan 17-18 för boklåning.

Stängt under sommaren

OBS Allt arbete med UFO-NYTT är ideellt och oavlönat.

ETT SKADAT UFO CIRKLAR RUNT JORDEN

Ryska rymdforskare tror att ett vrak av ett rymdskepp från en annan planet i dag cirklar runt vår jord. Och där kan också finnas utomjordiska varelser ombord, förklarar man.

En av Sovjets ledande rymdforskare, professor Sergei Boshich kommer med ett sensationellt avslöjande. Han säger:

– Vi är övertygade att ett skadat utomjordiskt rymdskepp i dag cirklar runt vår jord. Och jag tror att människor från en annan värld finns ombord på rymdskeppet.

Förbluffande amerikanska kolleger inom rymdforskningen diskuterar i dag möjligheterna att spåra upp den utomjordiska farkosten och sen försöka ta ner den till vår planet.

En av Englands mest framstående

rymdforskare dr Desmond King-Hele, säger:

– Om ryssarnas påstående skulle vara riktigt så är det århundradets upptäckt och kommer definitivt bevisa att intelligent liv existerar mer än på vår egen planet.

De sovjetiska rymdforskarna upptäckte farkosten redan i början av 60-talet på 1240 miles höjd ovan jorden.

Men endast efter årtal av studier har man nu äntligen lättat på tungan och avslöjat sin förbluffande hemlighet.

– Det är ingen tvekan om att vi upptäckt en utomjordisk rymdfarkost som skadats, säger en av Sovjets ledande rymdforskare, dr

Vladimir Azhazha, och fortsätter: Rymdfarkosten måste innehålla hemligheter som vi inte ens kunnat drömma om här på jorden. Det är också möjligt att de utomjordiska astronauternas kroppar finns ombord på vraket.

Ryssarna tror att rymdfarkosten exploderade i 10 olika delar redan den 18 december 1955. De är fullt övertygade om att det rör sig om en utomjordisk rymdfarkost.

Den första jordiska rymdfarkosten sköts inte upp förrän två år efter den förbluffande upptäckten. Rymdforskarna har också helt uteslutit möjligheterna att det kan röra sig om en meteor eller dylikt.

Dr Azhazha säger:

– Alla forskningsresultat genom åren pekar på en sak, nämligen att det handlar om en farkost från en annan värld.

Rymdforskaren professor Aleksander Kazantsev i Moskva:

– Vi tror att rymdfarkosten innan explosionen var minst 75 meter lång och 30 meter bred. Där kan också finnas ombordvarande kroppar om dessa inte utplånades vid explosionen.

Hans kollega, professor Aleksei Zolotov:

– Vi tror att de ombordvarande varelserna har en längd på maximum 2,5 meter men kan också ha en längd av endast 60-70 centimeter.

Kommer vi under detta året definitivt få bevis på att utomjordiska varelser besökt och besöker vår värld? Ryssarnas ledande rymdforskare svarar ja på den frågan.

För första gången tror man, har UFO-föremål (oidentifierade flygande föremål) utfört attacker mot människor, och toppexperter anser, att de våldsamma UFO-attackerna mot människor i Brasilien kan komma att sprida sig över världen.

Tusentals människor i norra Brasilien säger sig ha sett UFO-föremålen, och två tragiska dödsfall, där UFO-föremålen varit inblandade har rapporterats till myndigheterna.

Det mest allvarliga och mystiska

fall är då 22-åriga José Sousa dog och hans 40-åriga bror Firmino och kusinen, 36-åriga Auleriano Alves, blev svårt brännskadade efter sitt möte med det tefatsliknande UFO-föremålet. Det fallet är känt som "Crab Island Case" av UFO-experterna världen över och har förbluffat undersökarna och myndigheterna.

De tre fiskarna befann sig ombord på sin 12 meter långa fiskebåt, då de plötsligt fick se UFO-föremålet komma ner över

båten. De tre sövdes på något sätt ner under drygt fem timmar, och när två av dem vaknade upp igen med svåra brännskador fann de José Sousas förkolnade lik.

Då myndigheterna undersökte fiskebåten hittade de inga som helst spår efter att någon brand skulle ha förekommit ombord, men däremot fanns man en ovanligt hög radioaktivitet, som ingen kan förklara.

Professor Carneiro Belfort undersökte det förkolnade liket och de två brännskadade fiskarna. Han förklarar:

– Brännskadorna var liknande dem som förekommer då en blixtnär slår ner, men hade det varit så, måste ju båten också ha fått skador. Det hela är förbluffande, för inte ett spår av brand ombord har man kunnat finna.

Dr Sylvío Lago, som är hypnos-expert, hypnotiserade de två överlevande och berättar:

– Under djup hypnos berättar de två en identiskt lika upplevelse om fyra utomjordiska figurer som anlände till fiskebåten med ett UFO-föremål. De två ger också exakt identiska beskrivningar av hur figurerna var klädda, såg ut etc. Jag är helt övertygad om, att de fått besök av utomjordiska varelser, som attackerat dem.

Andra toppexperter är av samma uppfattning, och man frågar sig... Skall UFO-föremålen slå till på nytt och kräva nya dödsoffer?

Nu slår UFO till mot människor!

Skall vi nu behöva vara rädda, inte bara för vanliga väskryckare, utan också för att bli attackerade av föremål från andra planeter, s. k. UFO? Det finns forskare som fruktar det, sedan man hittat liket efter en fiskare...

KROCK MED "SVART HÅL"?

■ Den 30 juni 1908 lystes himlen upp av ett intensivt ljussken. En eldsvans for fram över himlen och stannade upp och slog ut i en fruktansvärd explosion över Sibirien.

Hela skogsområden jämnades med marken. Allt liv försvann inom ett jättelikt område. Explosionen liknade en atombombsexplosion.

Vetenskapsmännen trodde länge att en vanlig meteor exploderat när den trädde in i jordatmosfären, och att stora delar av den ramlade ner och skövlade skogarna i Sibirien.

En rysk vetenskapsman menade att det var en kärnexplosion. En kosmisk kropp, 600 meter lång och 70 meter i genomskärning, exploderade på 7 000 meters höjd över Sibirien. Han menade att det inte kan ha varit en komet, en partikelsvärm eller en vanlig meteor.

Några teorier säger att det var ett svart hål som kolliderade med jorden. Ett svart hål, inte större än en sten men ändå med en vikt på tusentals ton. En superkoncentrerad planet.

Den kraftiga stöten registrerades ända borta i Washington och på Java. ■

RYMDMÄN OMKOM!

■ En av de största olyckorna prestigemässigt sett inträffade under en raketuppskjutning i början av den ryska rymdåldern.

Chrustjev skulle presidera inför FN:s generalförsamling 1960 och ville på något sätt uppmärksamma den ryska delegationens ankomst till USA.

Han bestämde att en mån-raket skulle sändas i väg samma dag han anlände till New York.

Raketen gjordes i ordning och all tänkbar expertis och hela den sovjetiska raketeknologiska expertisen ställde man-

Besök från rymden!

HALLÅ SE! Titta på bilden som jag tog ett par minuter över åtta, torsdagskvällen den 3 maj. Motivet är högst anmärkningsvärt!

Föremålet som exploderade i luften måste ha varit konstruerat för att flyga, eller åtminstone passera i atmosfären. Det måste alltså ha haft någon form

säja är dock att något föremål kommit in i den jordiska atmosfären.

— Det kan ha varit en meteorit, satellit eller ett raketsteg. Vi vet att t ex en meteorit på bara 10–20 kilo kan ge en ljudbang och ett ljusfenomen på himlen.

Sture Wickertz menar

av egen bärighet i luft. Likaså lagrad energi ombord som tydligen exploderade när påfrestningen blev för stor.

Bilden visar området tio minuter efter explosionen. En halvtimme senare hade luftlagren inte dragit i väg röken.

Föremålet gick i spiral och hade en rak, sluttande inflygningslinje, som avslutades med en kraftig glöd- och spinnrörelse. Jag är helt övertygad om att det var ett militärt experiment eller en utomjordisk farkost.

Tor Wiklund
Västervik

SE KOLLAR: Lunda-professorn Bertil Anders Lindblad tror inte att det var någon utomjordisk farkost. Det tror inte heller laborator Sture Wickertz på Försvarets forskningsanstalt (FOA). Han säger:

Det är svårt att tro något när man bara sett bilder i tidningarna. Vad man kan

att det inte finns någon anledning att tro att det är en utomjordisk farkost.

— Liknande fenomen sågs ju långt innan satelliterna skickades upp på 50- och 60-talen. Fast man ska förstås aldrig säga aldrig...

Tommy Schönstedt

grant upp vid avskjutningen.

■ Chrustjev anlände till New York och raketen räknades ner. Men när man kom ner till noll tände inte raketen när man tryckte in avfyrningsknappen. Raketen rörde inte en fena!

Enligt säkerhetsföreskrifterna fick ingen närma sej raketen efter en misständning förrän vissa säkerhetsmoment gått igenom. Man måste koppla ifrån tändningen och avlägsna bränsletankarna innan någon personal kunde närma sej raketen.

Men mycket stod på spel. Det var bråttom om man skulle lyckas visa världen att man låg före USA i rymdkapplöpningen och ge Sovjetunionen och Chrustjev ett försprång i den mycket prestigeladdade kampen. Några bränsletankar skulle man inte hinna ta bort om rymdskottet skulle lyckas.

Säkerhetschefen Nedelin, som var ansvarig för att raketen skulle starta i tid, beslöt att omedelbart undersöka felet.

■ Stegar, trappor och plattformar kördes fram till raketten. Mängder av experter och raketingenjörer krälade snart omkring på raketen och letade efter felet. För säkerhets skull fanns bara de bästa med.

Plötsligt fungerade tändningen. Raketen som satt fast i plattformarna föll och exploderade i ett enormt eldhav. Alla i den sovjetiska rymdforskningsaristokratin omkom.

Som vanligt höll man tyst om olyckan. Nedelin förklarades ha omkommit i en flygolycka. Många av de framstående rymdforskarna och tekniska experterna suddades helt enkelt ut ur rullorna. Deras tragiska offerdöd omnämndes inte ens på vanligt sätt.

En liknande raket skickades upp senare och förklarades vara en stor framgång. ■

HEL BY SÅG RYMD SKEPP

Det var stor uppståndelse i den lilla västjylländska byn Nörre Felding. De flesta invånarna hade sett det — rymdskeppet! Några av dem ville först inte erkänna det, men när de hörde talas om beviset trädde de fram. Rymdskeppet hade fotograferats av en ung flicka.

Det är den 19 oktober 1978. Klockan är tre på eftermiddagen.

Hösten har ännu inte gjort sitt intåg över Danmark. Solen står högt på himlen. Fåglarna sjunger, och många västjyllänningar promenerar i skogarna kring Holstebro.

I Nörre Felding sitter de flesta av den lilla byns invånare bänkade kring kaffeborden hos vänner och bekanta.

Men plötsligt tystnar allt prat när ett barn ropar:

— Ett flygande tefat, ett flygande tefat!

Bara några få minuter senare strömmar folk ut på landsvägen och stirrar upp mot himlen. Ett märkligt fenomen rör sig över horisonten. I hög fart närmar det sig Nörre Felding.

Objektet stannar plötsligt upp och börjar sända signaler mot jorden. Några skarpa, andra mjuka. Mest av allt liknar det ett komprimerat, vitt moln med en oval, svart ring en bit från kanten.

Det börjar röra sig igen. Ingen säger något. Alla ser med stora ögon på det oförklarliga fenomenet.

Studerande Birthe Jensen, 22, som bor i Köpenhamn, är på besök hos sina föräldrar i Nörre Felding. Hennes far, köpmannen Sören Jensen, säger:

— Hämta din kamera!

Birthe är inte sen med att hämta både sin egen och faderns. Och med sin lilla Agfa Instamatic förevisar hon rymdskeppet i färg.

Rymdskeppet gör en störtdykning och försvinner mot Holstebro. Bakom några höga träd upplöses det fullständigt. Det försvinner i bokstavlig mening rakt ut i det blå.

Invånarna i den lilla förorten till Holstebro går var och en till sitt för att diskutera det inträffade.

I Nörre Felding är man enig om att det hela är mystiskt. Men meningarna är delade när man frågar om det var ett rymdskepp.

Jylländska dragonregementet från Holstebro har ett övningsfält i närheten. Några hävdar åsikten att det kan vara tal om granatrök. Men det tillbakavisas av militären. För det första ägde inga skjutningar rum den här dagen, och för det andra kom rymdskeppet från nordväst. Övningsfältet ligger i sydvästlig riktning.

En annan teori går ut på att det skulle vara en ring av sot, som har uppstått efter en explosion i sopbränningsstationen i Holstebro. Detta kan också tillbakavisas eftersom man inte bränner avfall om söndagar.

Köpmän Erik Jensen svävar inte i tvivelsmål:

— Naturligtvis rör det sig om ett rymdskepp. Vad skulle det annars vara?

Dottern Birthe tvivlar litet. Hon konstaterar bara att det var ett "märkligt himlafenomen".

— Men det var en fantastisk syn. Det är svårt att säga hur stort det var. Men kanske tio meter långt och fem meter brett. Vitt med en oval ring inuti, ungefär så tjock som ett traktordäck, säger hon.

Birthe var mycket nyfiken på resultatet när hon hämtade sina bilder i fotoaffären. Du kan se dem på den här sidan. De är tagna med en ganska enkel, billig kamera.

Flygande tefat

Familjen Vad satt och hade det trevligt när de märkte att folk stod vid landsvägen och spejade mot himlen.

— Naturligtvis måste vi också se vad det var, berättar Gudrun Vad.

När de såg fenomenet dök plötsligt ett barndomsminne upp för Gudrun.

— Det var under kriget, då jag en eftermiddag var ute och promenerade med min far och mor, berättar hon.

— Plötsligt såg vi tre flygande tefat över Mejrup. De var ganska nära och liknade det som folk menar med rymdskepp i dag: flata föremål med en halvkupol över. Det fanns tyska soldater i närheten, men de stod som vi bara och såg på. Det var ingen som sköt.

— När vi gick hem sade min far att jag under inga omständigheter fick berätta det för någon. Aldrig. Vi skulle inte vara till åtlöje.

Vid ett senare tillfälle berättade hon det för sin man, men han slog bort det som nonsens.

— Men efter att vi har sett det märkliga fenomenet har han börjat grubbla. Kanske finns det mer mellan himmel och jord än vad vi kan se, säger hon.

Gudrun Vad fotograferade också rymdskeppet, men det var strax innan det upplöstes. Den mörka ringen är borta på bilden.

Lantbrevbäraren Marius Knudsen är säker på att molnet kom från övningsfältet.

— Men fantastiskt var det. Vi har diskuterat vad det kunde vara, men meningarna är delade.

Från en annan planet

De flesta av eleverna i andra klass i Nörre Feldings skola hade turen att få en glimt av rymdskeppet. Och de tvivlar inte på att det kom från en annan planet.

Deras lärare, John Lysgaard, säger:

— Jag såg det också. Jag var på besök hos snickaren Willy Knudsen, då vi såg genom fönstret att det kom flygande.

— Vad det var? Jag har haft mycket svårt att förklara det för barnen i skolan, och jag låter frågan stå öppen.

John Lysgaard iakttog objektet mycket noggrant och berättar att den vita röken snurrade med stor kraft i små cirklar runt den ovala ringen.

— Plötsligt försvann den mot Holstebro och upplöstes, säger John Lysgaard.

Snickaren Willy Knudsen och döttrarna Helle, 15, och Berit, 12, är oeniga. Fadern menar att det inte rör sig om något onaturligt. Men var det kom ifrån kan han inte säga.

Döttrarna är eniga.

— Det var ett rymdskepp!

Ordföranden i Frit UFO Studium (UFO = oidentifierat flygande objekt), Steen Landsy, Köpenhamn, säger att man har studerat bilderna ingående.

— Jag vill inte tillbakavisa att det handlar om ett rymdskepp. Vi ska jämföra Birthe Jensens bilder med några amerikanska fotografier, men till dess vi är färdiga med våra undersökningar klassificerar vi det som "märkligt himlafenomen", säger Steen Landsy.

VÄSTERBERGSLAGENS

UFO-FÖRENING har följande

program det första halvåret.

OBSERVATIONSKVÄLLAR:

28/3. 11/4, 25/4. 9/5, 23/5.

Många funderar över vad man gör en observationskväll. I stort sett går det till så här: Tag kontakt med Gudrun (som står för kvällarna) och tala om att Du vill vara med. Du får då reda på var Ni alla skall träffas och vilken tid. Samtliga närvarande åker då till en högt belägen punkt därman har fin utsikt över de närbelägna himlavalvet. Är det en klar kväll är det förträffligt. Man kan ta med sig förtäring, ifall magen skulle skrika och varma kläder, helt beroende på vädret. Gänget delas upp i smågrupper som har observation på himlavalvet en viss tid och byts sedan av avnästa grupp. Kikare av olika storlekar är bra att ha, samt anteckningsmaterial. Sammankomsterna skapar ett gott kamratskap

FÖRENINGSTRÄFFAR

21 mars samt 23 maj.

Till dessa träffar brukar vi sända ut en särskild inbjudan som påminnelse. På dessa träffar samtalar vi om allt som har hänt, den sista tiden, händelser ute i världen, nya böcker och tidningar, nya filmer och nytt bildmaterial. Vi dricker lite kaffe och äter en smörgås och trivs tillsammans

VÄLKOMMEN TILL

OBSERVATIONSKVÄLLARNA och
FÖRENINGSTRÄFFARNA

Mötet med rymd- varelserna förändrade hela mitt liv

Gösta var en 28-årig stationskarl med biodling som hobby, den där majkvällen 1946 när han hade sitt livs fantastiska, omvälvande upplevelse. Han mötte rymdvarelser utanför Ängelholm — och blev en annan människa. Det dröjde många år innan han vågade berätta vad som hänt ens för sin hustru Ester. När han äntligen tog bladet från munnen var han "pollenkungen" Gösta Carlsson, chef för ett företag med en årsomsättning på tio miljoner...

□ En ovanligt vacker vårkväll ger sig den 28-årige Gösta Carlsson ut på en skogspromenad. En promenad som skall visa sig förändra hela hans liv. Han går längs kända stigar i ett skogsområde i "Sibirien" strax utanför Ängelholm. Från en kulle sitter han en stund och njuter av utsikten över Ängelholm där kvällsljus tänds.

På hemvägen får han plötsligt se ett ljussken mellan stammarna. Han tror att det är ungdomar som eldar. Det har hänt tidigare att smågrabbar eldat i skogen och vållat skogsbrand. Han går dit för att se efter vad som är på färde. Skenet kommer från en glänta en bit in i skogen.

— Jag visste inte vad jag skulle tro när jag kom fram till gläntan. Drömde jag eller vad? Mitt bland träden stod en diskusformad farkost som badade i ett intensivt ljus. Det fanns en upphöjning med fönster mitt på farkosten, en sorts

kabin. Ovanpå stack en cirka sex meter hög mast upp, där det satt en sorts låda. Från den lådan sköljde ljuset ner kring farkosten likt en fontän. När ljusridån träffade marken gnistrade det och sprakade som efter ett tomtebloss.

Vackra människor

Det hördes ett svagt brummande som en starkströmstransformator och det luktade kraftigt av ozon som det brukar göra i närheten av kraftfält. Jag gick närmare farkosten, trots att den verkade farlig.

Ett tiotal meter från farkosten hejdades jag av en man klädd i en vit flygoverall och genomskinlig hjälm. Han gjorde ett bestämt stopptecken åt mig, men yttrade inte ett ord. Ljuset var mycket starkt och intensivt och jag kunde tydligt räkna till tolv personer, män och kvinnor, som arbetade med skeppet.

Gösta tyckte det var förargligt att han inte kunde komma närmare och få prata med människorna. Det hade han ju fått göra med tyskar och amerikaner som nödlandat under kriget. Men var gång han försökte ta ett steg närmare skeppet hejdades han av "vaktpostens" bestämda stopptecken. På bröstet hade "vaktposten" en sorts låda hängande, inte olik en bälgekamera.

— Han tog upp "bälgekameran" som för att ta en bild av mig, och det tyckte jag inte var något konstigt utan tittade intresserat som man gör när någon fotograferar. Strax efter kom det ut en vacker kvinna ur kabinen fram till ljusridån och kastade ut några föremål till mig.

— Jag var ganska rädd då. Inte för vaktposten men hela farkosten gav ett intryck av att vara starkt elektrisk. Jag tog inte upp föremålen utan tog i stället noga ögonmärke var de föll. Kvinnan skrattade ett pärlande skratt. Hennes tänder var ovanligt vita. Ja alla verkade ha bländvita tänder. De log hela tiden och gav ett intryck av att vara ovanligt lyckliga. Deras hy var brun som om de hade en djup solbränna.

De var osedvanligt vackra människor. Särskilt kvinnorna var mycket välformade. Alla såg ut att vara av medellängd.

Som i en dröm

Gösta bestämde sig för att gå runt farkosten för att komma närmare och kanske komma till tals med människorna.

— När jag gått en bit insåg jag hur fantastiskt det var, hur otroligt... som i en dröm. Och för att övertyga mig själv om att jag inte

drömde gick jag en extra sväng ner till stranden av Skälderviken. Jag tog av mig skor och strumpor, kavlade upp byxorna och knallade ut i det iskalla havsvattnet. Jag var och hade varit lika vaken hela tiden...

När sen Gösta sitter på toppen av en bunker och tar på sig strumporna får han se farkosten lyfta upp över trädtopparna med ett vinnande ljud. Den stiger allt högre med en krans av rött ljus från undersidan. På 4—500 meters höjd stannar farkosten till och vaggar en smula i sidled. Antennen dras in, likaså en fena på undersidan. Det röda ljuset blir intensivare och går över i violett. Fartyget skjuter sen fart och försvinner med en otrolig fart, krymper snabbt till en stjärna i öster och är snart borta.

Resten av den natten kan Gösta inte sova. Om och om igen går han i tankarna igenom vad han upplevt. Han talar inte om det för sin hustru Ester. Det hela verkar så otroligt och han vill vara säker, riktigt säker, på vad han sett först.

Detta hände den 18 maj 1946. Gösta Carlsson är i dag 61 år och

chef för ett stort företag med en omsättning på tio miljoner. När han berättar om händelsen tvekar han inte på orden. Han ger ett mycket trovärdigt och vederhäftigt intryck under samtalet.

Dagen efter händelsen tog han sin cykel och gav sig iväg till gläntan. Han hade tumstock och anteckningsblock med sig. Han skulle göra en rapport till luftfartsverket, för så gjorde man ofta under kriget när flygplan landat. — Alla tecken visade att min upplevelse var riktig. Avtrycken från farkostens stödben och fena syntes lika tydligt som vaktpostens fotspår i sanden. Det fanns en stor ring av bränt gräs där "turbinstrålarna" från farkosten hade träffat marken.

Gösta mätte noggrant upp allt. Med hjälp av märkena och jämförelser med trädens tjocklek fick han fram en nästan exakt storlek på farkosten. Den var 16 meter i diameter och fyra meter tjock på mitten. På kvällen hade han lagt märke till en krans av öppningar kring "diskusens" ytterkant, som det kommit någon form av strålar ifrån och bränt sanden och gräset. — Föremålen som kvinnan kastade ut till mig var en stav av bergarten kvarts och en ring. Jag hittade dem precis där jag tagit ögonmärket.

Två dagar senare fick Gösta en upplevelse som gjorde att han aldrig skickade in sin rapport till luftfartsverket.

— Det jag redan sett och upplevt var ju rent otroligt och jag hade ingen lust att bli helt idiotförklarad, säger han.

Just innan han en kväll skulle somna — det var två dagar efter sitt möte med farkosten — kom Gösta in i ett underligt medvetandestillstånd. Kroppen var som förlamad men han låg där klarvaken i mörkret.

— Plötsligt tittar jag in i den "bälgkameran" mannen hade vid farkosten. Det blir plötsligt ljus omkring mig. Sakta, sakta börjar en bild växa fram i mitt inre. Jag befinner mig i en flygfarkost! Framför mig i en röd fåtöljliknande stol sitter föraren. Han är klädd i samma vita flygkläder som de hade i gläntan. Hjälmarna är nedfälda i nacken och handskarna sitter instuckna i det breda blå bältet. Jag kan tydligt urskilja färgerna.

Mannen har mörkt hår och en sorts svart huva. Från huvan går det ut ett par trådar som är förbundna med en sorts proppar i hans öron. Det vimlar av instrument av olika slag. Instrument som jag inte känner till eller har sett förr. Till höger om föraren

sitter en belyst skärm. Då, 1946, hade jag aldrig hört talas om eller sett en TV. Senare har jag förstått att det var nånting i den vägen jag såg. På TV-skärmen fanns en linje och en ljuspunkt som föraren tydligen fick någon kursangivelse från. Han justerade hela tiden med en rund knapp så att ljuspunkten höll sig på en bestämd plats.

Till vänster om honom satt en annan TV-skärm som det hela tiden kom någon form av meddelande på, men på ett språk och med en skrift som jag inte förstod. Många år senare när jag läste en bok om Egypten fann jag en skrivstil som var mycket snarlik.

Ljusets hastighet

Mannen vände sig mot mig och sa: "Menji, jag kopplar på autopiloten, vill du kolla att kursen stämmer?" Ett vackert kvinnoansikte blev synligt på vänstra TV-skärmen. "Allt är all-right", sa hon och log med sina bländande vita tänder. "Menji har vakten i radiorummet och jag här", förklarade föraren. "Den övriga besättningen vilar. Vi rör oss med en hastighet som ljuset, och fartyget dvs av tolv parallellkopplade kvartsstavar".

Hela tiden upplevde jag en fallandekänsla. Och som om föraren visste vad jag kände sa han: "Den fallandekänslan uppstår när man färdas med samma hastighet som ljuset".

När jag tittade närmare på mannen tyckte jag mig känna igen honom som den som ledde arbetet på farkosten i gläntan.

"Du undrar säkert vad vi hade för oss där i gläntan när du såg oss. Jag tänkte jag skulle ta kontakt med dig och ge lite upplysningar."

"Vi hade fått en explosion i motorn", berättade han vidare. "Tre personer ur besättningen dödades och vi tvingades göra en omedelbar reparation."

Han berättade också att de grävt en grav åt de döda strax intill skeppet men att de hade kommit att tänka på att deras mikrober skulle kunna förorsaka svåra epidemier hos oss jordmänniskor. De hade i stället beslutat att begrava sina kamrater på en asteroid.

Jag visste inte vad en asteroid var den gången. Men innan jag hann fråga visade mannen mig till gunrummet i skeppet där de förvarade de döda. Tre personer låg i en sorts kistor gjorda av granris. Jag stirrade länge på ett oändligt vackert flickansikte, hon var likblek och ansiktet var inramat av ett ljust hår. "Stackars Luna, hon var en av de vackraste flickor jag sett", sa föraren.

Men då började det hela bli för mycket för mig. Jag försökte ta mig ur det underliga tillståndet. Just som jag skulle försöka skrika till bleknade allt bort. Jag vaknade

till normalt medvetande igen, badande i kallsvett och med en fruktansvärd huvudvärk. Det kändes som om mitt huvud använts som radiomottagare och sändare på samma gång. Jag skrev omedelbart ner mina upplevelser med så många detaljer jag kunde minnas. Det blev inte mycket sömn den natten.

Begravning

Vi har fått ta del av Gösta Carlssons anteckningar om hans upplevelser. De är ovanligt detaljrika och ger trots sitt fantastiska innehåll ett trovärdigt och vederhäftigt intryck även de.

Fem dagar senare upprepas händelsen. Återigen går Gösta in i ett tillstånd fri från kroppen. Och återigen börjar han sin resa med anblicken av bälgkameran.

— Jag hamnade i samma flygkabin. Den här gången lade jag märke till reliefmönster på baksidan av förarstolen. En sorts kartbild av en stad, inte olik till exempel New York. Mitt i staden står två väldiga pyramider sida vid sida. Föraren vände sig emot mig: "Vi är framme nu och skall sätta av de döda" berättade han.

— Genom kabinfönstret såg jag att farkosten hade landat på stenig och ödslig plats. Den övriga besättningen hade gått ut. Alla hade de sina flyghuvor nerfälda och handskarna på. De placerade kistorna av granris i en cirkel med huvudena mot cirkelns centrum. De föll på knä och höjde högra handen som en sista hälsning. Föraren vände sig mot mig och log sitt vackra vita leende...

— Bilden bleknade bort och jag vaknade åter till fullt medvetande. Den här gången hade jag ingen huvudvärk. Jag fick för mig att om det här hände fler gånger skulle jag spjärna emot.

Dagen efter besökte Gösta Karlsson tefatsgläntan och fann att det grävts ett gravliknande hål strax intill landningsplatsen. De yvigaste kvistarna från granarna i närheten var avklippta. Stelnad kåda tydde på att det hade hänt nyligen.

Svimmade två gånger

Ett halvår senare upprepar sig händelsen igen. Gösta får åter se in i bälgkameran. Med stor ansträngning sätter han sig upp i sängen. Han blir fruktansvärt törstig. Ut till köket tar han sig i en sorts halvvala och när han öppnar kranen för att dricka svimmar han. Hans fru vaknar av duns... när han faller i köksgolvet. Hon hjälper honom upp. På väg in till sängkammaren svimmar Gösta igen.

Han besöker en läkare nästa dag som konstaterar att det inte är några fel på honom. Tvärtom. Och Gösta kan inte få någon förklaring

till varför han svimmade vid två tillfällen. Nu först berättar han för sin häpnadsväldiga fru vad han varit med om. Sen dröjer det länge innan han låter någon annan få veta något.

1972 byggde Gösta Carlsson en modell av tefatet på platsen där det landat. En exakt kopia i skala 1:8. Samtidigt lät han gjuta dit märkena efter de ringar som farkosten lämnat efter sig. Alltsammans finns att se i Angelholms fågelreservat i "Sibirien" strax intill Vegeholm, där Gösta Carlsson bor.

När Gösta träffade på farkosten i gläntan var han stationskarl hos SJ. Där hade han tänkt sig stanna, kanske flytta upp nån lönegrad och sen få pension. Han hade biodling som hobby.

— Men den kvällen i gläntan förändrade hela mitt liv. Jag började läsa böcker om naturvetenskap och medicin, sånt som aldrig intresserat mig förut. Jag fortsatte med mina biodlingar, men inte på det förströdda sättet som tidigare. Jag studerade deras beteende mycket noga.

Ur detta intresse som väcktes då har Gösta Carlsson — också känd som "Pollenkungen" — byggt ett företag med i dag 30 anställda och med en omsättning kring 10 miljoner. Han är ensam om att utvinna de värdefulla substanser ur pollen som sägs ha en infektionshämmande effekt. Ingen annan har lyckats med det konststycket. När vi frågar honom om han i sin kontakt med dessa utomstående intelligenser fått anvisningar hur han skulle förfara svävar Gösta för första gången på målet.

— Jo, det har jag uppenbarligen på något vis, säger han.

"Jag är nykterist"

När vi sen pressar honom och frågar om han fortfarande har kontakt med sina rymdvänner vill han först påstå att så inte är fallet.

— Detta som jag berättat är absolut inte till gagn för mig. Snarare tvärtom. Många vill nog påstå att jag inte är riktigt klok. Jag är

nykterist sen ungdomsåren och har aldrig rökt, så jag har inte varit onykter eller påverkad när jag upplevt de här sakerna.

Och detta som jag har berättat är bara en del av vad jag har varit med om. Men allt, inklusive kvartsstaven och ringen som kvinnan kastade ut till mig, finns förvarat i ett bankfack utomlands. Där har jag också anteckningarna om allt vad de här människorna visat mig och talat om. Men det får bli hemligheter så länge. Jag kommer inte att offentliggöra allt förrän forskarna fått klarhet i dessa frågor. Men jag tror att de kommer att finna lösningen inom fem—tio år.

Gösta berättar att sedan han offentliggjorde sitt möte med de utomjordiska varelserna, har han haft ett hundratal besök av privatpersoner som haft liknande upplevelser. Ingen av dem har vågat tala om för andra vad de upplevt. Att de kunnat tala om det med Gösta har varit en stor lättnad för dem. — Här har varit forskare från Tyskland, USA, Holland och Sovjet och tittat på landningsplatsen. Vi vet ingenting men vi lägger pussel för att få en bild av allt detta.

Gösta Carlsson, 61, är i dag miljonär på sitt pollen. Han arbetar jämsides med docenter och forskare. Han har gjort banbrytande upptäckter på allergiområdet. Förr kallades han kvacksalvare men inte nu längre. Hans omstridda pollentabletter säljes i dag över i stort sett hela världen.

Slipar diamanter

Han vägrar på det bestämdaste att låta sig fotograferas vid modellen av tefatet i skogen.

— Orsaken till att jag vägrar är ingenting mystiskt. Men förklaringen finns bland handlingarna i bankfacket.

— Egentligen är det otroligt. Jag är övertygad om att allt det fantastiska som hänt mig sen maj 1946 inte skulle ha inträffat om jag inte mött de här människorna...

Gösta Carlsson har en ovanlig hobby. Han slipar diamanter. Av kvartsstaven som han fick av kvinnan har han slipat en skarabé, en sorts skalbaggsliknande djur som framförallt egyptierna hade som symbol. Den finns nu i bankvalvet.

Vi blir visade väg ut till tefatsgläntan av tillsyningsmannen Erik Hammarlund, 65. Han är gammal barndomsvän till Gösta.

— Gösta är precis som han alltid har varit. Han har inte blivit ett dugg märkvärdigare för att han i dag är miljonär och haft framgång. Han är fortfarande skomakarens grabb, säger Erik.

Vi frågar Erik vad han tror om tefatet som landat?

— Tja, jag vet inte vad jag skall tro. Men Gösta brukar då inte fara med lögn... □

UPPHETSAD RÖSTER!

■ Sovjetunionens vilja att vara först och bäst i rymden ledde till ett katastrofalt offer av ryska rymdmän. 14 kosmonauter omkom under de första försöken att få upp en man i

rymden och skicka en bemannad raket till månen.

De här ryktena tog fart sedan några italienska radioamatörer hade hört nödrop från en rad ryssar på den ryska rymdradiofrekvensen.

Sovjetunionens vana att inte berätta något om rymdskotten i förväg bidrog till att sätta fart på spekulationerna.

1962 på hösten började ryssarna plötsligt tala om att det var möjligt att nå månen med deras raketer. Bemannade månfärder var inte omöjliga menade ryska forskare i offentliga uttalanden i tidningar, radio och TV.

Det såg ut som om en rysk månfärd planerades lagom till den stora partikongressen.

■ Ett par dagar före kongressen uppfattade de italienska radioamatörerna två röster på rymdfrekvensen. Radiosignalerna från den ryska rymdtrafiken uppfattades också i Västtyskland, USA och Japan.

Nästa dag hördes signalerna igen. Den här gången mycket svagare. Ryssarna hade sänt upp en man och en kvinna till månen. Raketen missade, hastigheten var för hög, och fortsatte ut i rymden.

En deprimerad Chrustjev sa i ett tal att man inte planerade några bemannade ryska rymdfärder.

Flera märkliga och upphetsade röster har hörts på rymdfrekvensen. En kosmonaut skulle ha omkommit av syrebrist, en annan frös ihjäl och en tredje omkom när han av misstag öppnade en ventil.

■ Alla rykten om olyckor förnekas eller ignoreras av Sovjetunionen. Men minst fem av de kosmonauter som presenterades för världen drygt ett år före Gagarins rymdfärd, har försvunnit. En del bilder från deras rymdträning publicerades men sedan blev det tyst. Ryssarna påstår att de saknade kosmonauterna bara var tekniker som aldrig skulle användas i rymdprogrammet. Men när de presenterades var de de nya männen som skulle erövra rymden i Sovjetunionens namn.

Det finns inga säkra uppgifter om att så många som 14 kosmonauter skulle ha omkommit. Men mycket talar för att de första åren i rymdkapplöpningen kostade Sovjetunionen katastrofalt många kosmonauters liv. ■

HALLÅ SE! Den tyngsta stjärnan i vår galax ska enligt Guinness Rekordbok väga 36 ton per kubikcentimeter. Vi undrar: Finns det något material på jorden som skulle stå emot den tunga klumpen eller skulle den sjunka igenom? Smeden & Co

Med det astrala innehållet skulle asken rusa direkt till vår planets centrum.

En tändsticksask stjärnstoft -vikt 1 miljard ton!

SE KOLLAR: Dvärgstjärnorna anses av vetenskapen vara de tyngsta stjärnorna och det är en av dem, stjärnan A C 708247, som är den allra tyngsta. Det är den som väger 36 ton per kubikcentimeter.

Om en kubikcentimeter av A C 708247 hamnar på jorden

kan ingenting sätta stopp för framfarten. Klumpen skulle stanna först i jordens centrum, där gravitationskraften är obefintlig. Där är allt tyngdlöst.

Inte ens det tyngsta grundämnet osmium – som bl a används som legering med platina i grammonstift – skulle stå emot.

Osmium väger 22,65 gram per kubikcentimeter. 22,65 gram mot 36 ton!

Men någon större risk att en klump av stjärnan faller till jorden finns inte. På vägen skulle den förmodligen förvandlas till gas.

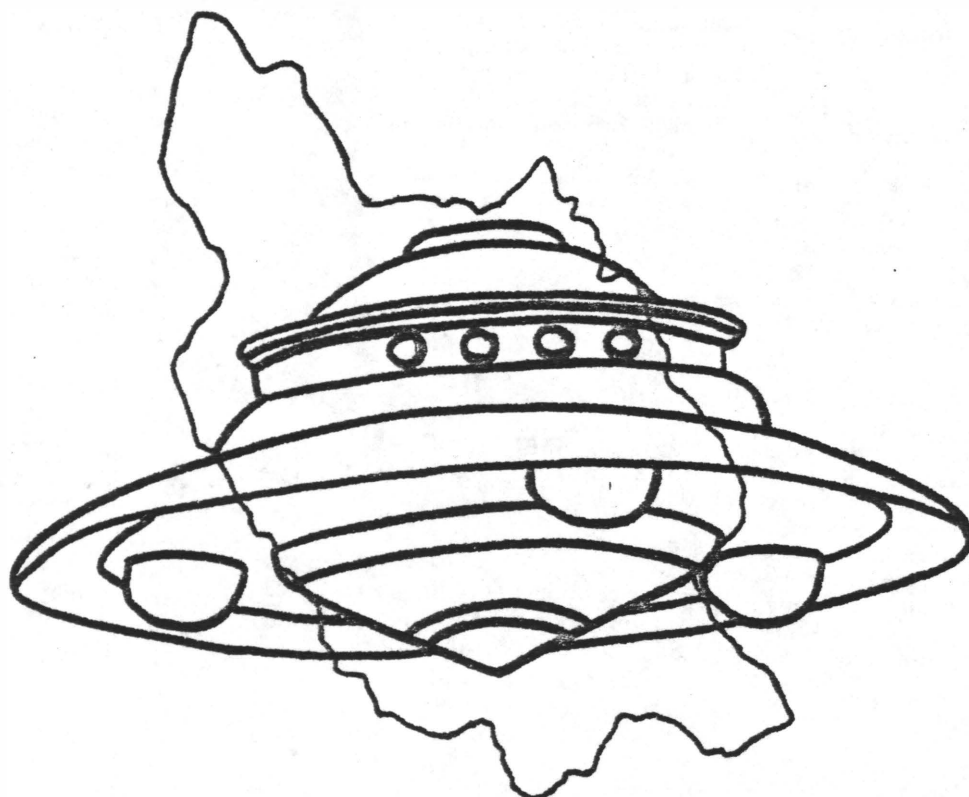
■ 36 ton per kubikcentimeter är en teoretiskt

framräknad tyngd. Det är inte helt känt vilket material den tyngsta stjärnan består av. Men man vet att stjärnans ursprungliga grundämnen pressats samman när stjärnan exploderade. Följaktligen är det en död stjärna.

Teoretiskt sett skulle det kunna finnas en massa som väger 100 miljarder ton per kubikcentimeter. En tändsticksask av det ämnet skulle då väga 1 miljard ton.

■ Gissa vad jorden väger! Svar: 6 kvartiljoner kilo. Just det. 6 000 000 000 000 000 000 000 kilo.

Tommy Schönstedt

Satelliter med bud till stjärnornas folk:

Gärna bekantskap om intresse finnes

□ Vi tänkte bara tipsa om att en av våra favoritsatelliter, Pioneer 10, på sin väg ur solsystemet korsade jätteplaneten *Uranus* bana den 11 juli. Detta, i sin tur, som erinran om en julkväll för precis tio år sedan då astronauten *Neil Armstrong* till sist bröt en plågsamt lång radiotystnad med orden: »Houston, Tranquillity Base here, the Eagle has landed . . .» (Houston, Stillhetens bas här, Örnen har landat.) Den första månlandningen kl 22.18 svensk tid, datum 20 juli 1969. Ett måttlöst resursslöseri – och en sagolik bedrift.

Men nu gällde det Pioneer 10:s möte med *Uranus*. Förvisso en teknologisk triumf även det, men i mer sansade former. Inifrån räknat, är *Uranus* den sjunde planeten i ordningen med ett avstånd från solen på närmare 3 000 miljoner kilometer. Vår blågnistrande jord varvar ju solen på 365 dagar, den väldige *Uranus* behöver dryga 84 år.

Det var för två år sedan intresset för *Uranus* fick en rejäl kick. Ett par astronomer från Cornell-universitetet upptäckte då från sitt luftburna observatorium att också *Uranus* hade mäktiga ringar precis som

redan *Uranus* själv i det närmaste halvvägs runt solen (sedd från Pioneer) eller på ett avstånd av nära 9 miljarder kilometer. Det blir ingen närkontakt.

Närbilder

Pioneer 10 klarade av sitt huvudjobb redan för sex år sedan; att returnera ett par fascineran-

Saturnus! Det var en upptäckt fullt i klass med *Plutos* 1930. Egentligen var man i färd med att studera en stjärna i *Uranus* riktning då den plötsligt och oväntat skymdes av vad som visade sig vara ett system av dessa fantastiska ringar av (kanske) söndersprängda månar, is och frusen ammoniak. Nu när Pioneer skär planetens bana är

de närbilder av Jupiter med sitt gigantiska röda öga och tretton månar.

Till det kom ett rikt flöde uppgifter om Jupiters magnetfält, strålningsbälten och meteorologi. Jupiter är bjässen i solsystemet med en massa 318 gånger jordens, men det är inte förrän nu, med hjälp av lilla Pioneer 10 som man börjar komma den inpå livet. Att ha lyckats ta emot och deschiffrera signalerna från Pioneer 10:s atomdrivna 8 wattsändare på detta ofantliga avstånd är en triumf för radiotekniken.

Det var med hjälp av Nasas otroligt känsliga s k djuprymdsantennerna man fångade upp signalerna som då försvagats ner till – och räkna nollorna nu – 1/1000000000000000 watt. Det skulle ta 19 miljoner år för att skrapa ihop den mikroeffekten för att hålla en 7,5 wattslampa (ungefär ett elektriskt julgransljus) brinnande en tusendels sekund.

Pioneer 10:s möte med Jupiter var astronomisk historia. Inte minst därför att Pioneer 10 också var den första satelliten som visade att det s k asteroidbältet med sina svärmar av planetfragment inte var 'den slutgiltiga barriär för instrumen-

tell utforskning av de yttre planeterna många fruktat.

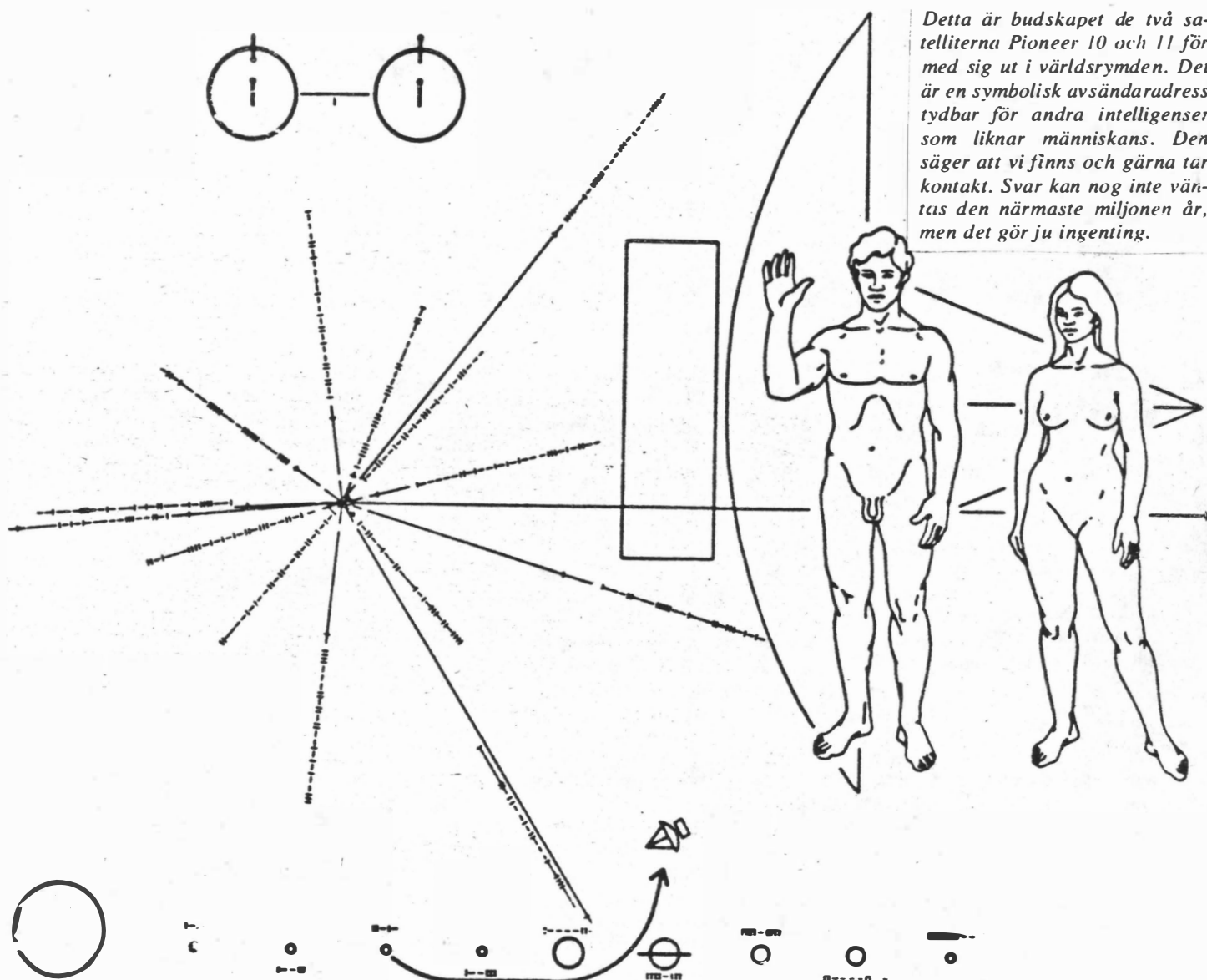
Slung-teknik

För att ge Pioneer 10 ytterligare fart förbi *Uranus* och vidare ut, utnyttjade banläggarna vid Nasa Jupiters kolossala gravitation ungefär som man använder en slunga: *Uranus* bana korsades nu den 11 juli, *Neptunus* 1983 och 1987, femton år efter start. *Plutos* bana och gränsen för vårt solsystem. Pioneer försvinner ut i den interstellära rymden i riktning mot den röda Aldebaran i Taurus (Oxens) stjärnbild. Hennes kraftkälla sinar, men i övrigt blank, vacker och fri från alla ålderskrämpor i rymdens vakuum driver hon vidare. Kanske, säger hennes upphovsmän, för att möta ett och annat solsystem vart miljonte år eller så.

Även Pioneers tvillingsyster, *Pioneer 11*, har siktet inställt på Vintergatan och andra galaxer. Men dessförinnan skall hon möta *Saturnus* i september i år.

Ett budskap

Hon kommer att flyga in under ringarna och i närbilder berätta mer om dessa sällsamma strukturer, men sedan väntar evigheten och tystnaden. Lite vemodigt kanske, men båda satelliterna för med sig ett budskap i symbolisk form, ingraverat i kopparplakett och ämnat att tydas och tolkas av främmande intelligenser därute. De är ett budskap om att vi människor finns i stjärnan Solens planetsystem och att vi gärna önskar bekantskap om intresse finnes. □

Detta är budskapet de två satelliterna Pioneer 10 och 11 för med sig ut i världsrymden. Det är en symbolisk avsändaradress tydlig för andra intelligenser som liknar människans. Den säger att vi finns och gärna tar kontakt. Svar kan nog inte väntas den närmaste miljonen år, men det gör ju ingenting.

Vägröjare för Voyager

Pioneer-satelliterna som nu lämnar scenen var vägröjare för de större och långt mer avancerade *Voyager-satelliterna* 1 och 2 som båda har utforskandet av Jupiter och Saturnus som huvuduppgifter. Bilden av Jupiter, har totalt förändrats sedan Voyager i april genomfört sin sju månader långa utforskning av jätteplaneten med sina 13 (?) månar. Det visade sig att även denna planet har ett tunt ringsystem som Saturnus och Uranus. Voyager 1 mötte bl a ofantliga norrsken

och åskväder, månen Io som sprutade eld ur massor av vulkaner, dödlig strålning och en mängd andra fenomen man inte tidigare haft en aning om. Nu är det Voyager 2:s tur att fullfölja utspaningen fram till september. Voyager 1 tog 18 000 bilder av Jupiter och alla dess månar. Voyager är programmerad för omkring 15 000. Vi återkommer med rapport i höst.

ÖVERSÄTTARE

Vi söker översättare till artiklar i tidningen.

Det gäller engelska, tyska, franska, finska mm mm.

Vi erhåller ett stort material från utlandet som vi gärna ville ha hjälp med.

Tag kontakt med tel 51286, 11991, 71315 för närmare information.

**1.000-tals
människor lever
i fruktan för
fågelmannen trots
att han
bevisligen är
en bluff:**

En flygande mardröms- varelse anfaller människor och håller en hel stad i skräck...

**'Varelsen
cirklade
kring vår
bil med
röda lysan-
de ögon...'**

de varelsen Mothman var som uppslukad av jorden. Många i polisuppbådet ansåg att den aldrig hade existerat.

— Det finns ingenting där, allra minst någon slags varelse med vingar, konstaterade sheriffen tvärsäkert på en presskonferens efteråt. Något högst naturligt måste ha framkallat masshysteri. Vad vet vi ännu inte, men det ska vi ta reda på.

Masshysteri? Nej, den teorin var det ingen som trodde på. Mysteriet hade börjat fyra år tidigare, då något lika påtagligt som överkligt hade börjat uppträda på himlen över West Virginia.

Klockan var 2225 på kvällen den 16 maj 1962, då två ansedda damer från Point Pleasant kom bilande längs Route 42 vid Ohiofloden.

Fyllde upp vägen

Vid ett indianreservat kallat "Vita Örnens Jaktmarker", fick de syn på vad de först trodde var en man som stod mitt på vägen. Men så noterade de att figuren var större än en människa och gråfärgad från topp till tå. När de kom närmare fällde den plötsligt ut ett par vingar, som praktiskt taget fyllde upp hela vägen.

Fru Alice Houston, som förde bilen, panikbrumsade. Stora, rödglödande ögon stirrade rakt mot de chockade damerna. Fru Houstons väninna, fröken Samantha Edgars, kände sig svimfärdig, och kramade instrumentbrädan så att fingrarna vitnade. Den skräckinjagande varelsen började flaxa med sina jättevingar, lyfte från marken och försvann i nattmörkret.

Fru Houston trampade gasen i botten och saktade inte ner förrän de kom in i Point Pleasant. Samantha Edgars var så chockad av upplevelsen att hon fick föras till sjukhus för att få något lugnande. Lokaltidningen tipsades om vad som hänt, och skickade omedelbart

ut reportrar med kameror till platsen. Men där fanns ingenting längre att se.

Den här skrämmande händelsen var dock bara början, upptakten till vad som skulle bli känt som Mothman!

Vid 3-tiden en kvav, fuktvarm natt några månader senare kunde en ung kvinna i Point Pleasant inte få en blund i ögonen. Hon gick ut på verandan till det pensionat där hon bodde, och förenade sig med några vänner som inte heller kunde sova.

De hade just hållt upp isvatten i sina glas, som en av dem hämtat från det gemensamma köket, när de hörde ett ljud som av flaxande vingar och samtidigt såg en stor skugga i återskenet från en gatlykta. När de tittade upp mot ett stort träd, fick de syn på en människoliknande figur som klängde i grenverket.

— Vi vågade inte berätta vad vi sett för någon enda människa, och nästa dag flyttade vi, berättade fröken Bonnie Marne för en tidningsreporter.

Den 12 juli 1966 höll fem män på att gräva en grav på kyrkogården i Clendenin, inte långt från det sk TNT-området. Plötsligt flaxade en brumaktig, monstruös "flygvarelse" ut från ett närläget träd och började kretsa över deras huvuden.

— Det var som en scen ur en Draculafilm, berättade Kenneth Duncan från Blue Creek efteråt. Varelsen kom liksom glidflygande mellan träden. Den påminde om en människa, men var oerhört stor och hade vingar på ryggen. Vi såg den i ungefär en minut...

Rapporterna kom nu allt tätare. Ibland beskrevs varelsen som en "gigantisk fjäril". Ibland som en jättelik fladdermus med människokropp. Ingen vågade till sist gå ut efter märkets inbrott, gatorna låg folktomma och affärer, barer och restauranger bommade igen. Point Pleasant började likna en spökstad. Bakom gardinerna kikade dess uppskrämda invånare ut, beväpnade och nervösa.

När uppståndelsen efter den stora finkamningen av TNT-området hade lagt sig, dök Mothman upp igen — ensam eller i sällskap med andra "fågelmänniskor"!

Den förföljde bilister på vägarna till och från staden, spred skräck kring gårdarna nära TNT-området och skapade särskilt panik bland skolbarnen. De var så rädda för den mystiska, flygande "mannen" att de fick följas till och från skolan.

Två månader senare, den 25 november, befann sig 37-årige Thomas Ury strax norr om området på väg 62 i sin bil. Klockan var kvart över sju på kvällen.

Plötsligt fick han syn på en lång, grå människoliknande figur som stod intill vägen vid ett

fält. Varelsen bredde ut ett par "fladdermusliknande" vingar, och framför ögonen på den chockade Ury steg den rakt upp i luften som en helikopter! Den skräckslagne 37-åringen stampade gasen i botten och vände tillbaka mot Point Pleasant.

För den garvade poliskåren var snart ingen rapport längre sensationell, det visar ett utdrag ur det alltjämt ouppklarade registret:

130 km/timme

Fyra personer jagades på utfartsvägarna från staden den 14 september. Och trots att föraren, Roger Scarberry, höll mer än 130 km i timmen "hängde Mothman med strax framför bilen" och chockade en kvinnlig passagerare med sina "stora, rödlysande ögon"! Den 16 november dök Mothman ner mot paret Raymond Wamsley och Marcella Bennett, när de i bil tillsammans med tonåriga grannflickan Tina, kom körande strax söder om TNT-området.

— Varelsen cirklade kring bilen och dess rödlysande ögon hade en hypnotiserande verkan på mig, berättade Raymond Wamsley.

Paniken grep omkring sig i staden Point Pleasant, men Dr. Benjamin Smith vid McClintocks fågelreservat — beläget

fyra km norr om TNT-området — manade till besinning och menade att befolkningen fantiserade.

I ett uttalande för den lokala pressen, sade Dr. Benjamin Smith:

— Jag är övertygad om att vad man sett är vanliga tranor från fågelreservatet. De har stort vingspann och kan vid vissa tillfällen uppföra sig underligt.

Men lokalpressen var inte nöjd. Brukade tranor jaga bilar i 130 km i timmen? Och hade tranor stora, rödlysande ögon? Nej, till dessa uppgifter hade Dr. Smith ingen kommentar. Och rapporterna om den mystiska flygande varelsen fortsatte att strömma in.

Den amerikanske New York-journalisten John A. Keel bedrev mellan åren 1966 och 1968 en mycket omfattande forskning om Mothman. Efter att ha intervjuat nästan tusen vittnen, inklusive polischefen i Point Pleasant, utgav han så 1975 boken, "The Mothman Prophecies" — Mothmans förutsägelse.

I den hänförs Mothman och många liknande fenomen till manifestationer av parapsykologisk karaktär. Det finns så mycket som talar för att Mothman inte är fysisk, menar Keel. Dess förmåga att oförklarligt försvinna i tomma intet. Att inte lämna några spår efter sig, när den iakttagits stå på marken. Dess abnorma kroppsstorlek. Och dess jättelika, men under flygningen förvånansvärt orörliga vingar. Och sist men inte minst, dess uppträdande över huvud taget.

Mothman uppträder bisarrt och överkligt, utan något motiv — annat än att chocka och skrämmas.

År 1971 försvann Mothman plötsligt från Point Pleasant — men förra året började terrorn igen! I dag är den lilla staden i West Virginia åter lamslagen av den bevingade mardrömmen. Och nu dyker den bara upp nat-tetid!

Stadens polischef, George Willingby-Larkin, med 25 års tjänst bakom sig, kommenterar Mothman så här:

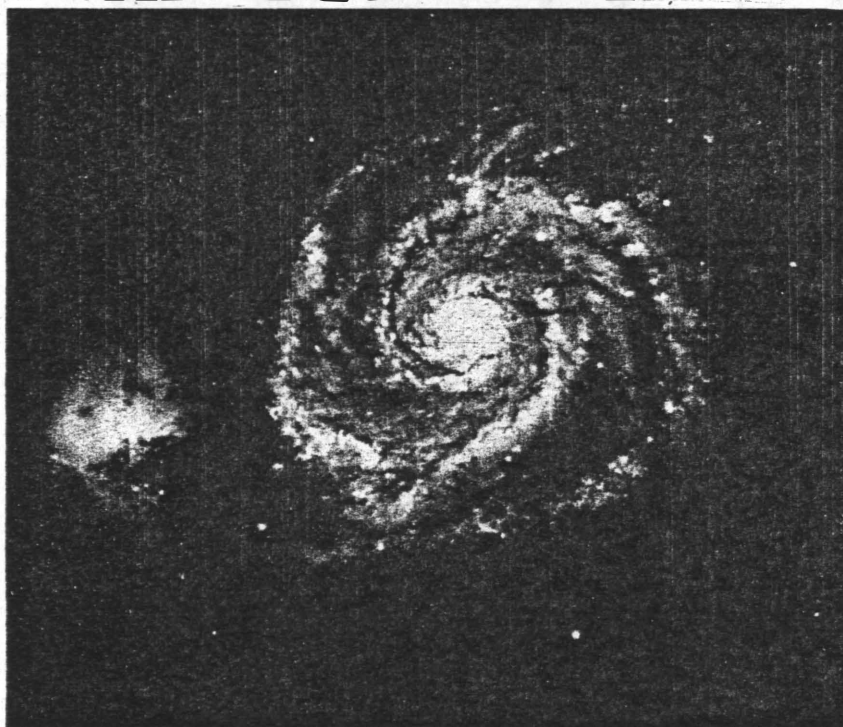
— Många brukar fråga mig om den här Mothman verkligen existerar. Jag brukar svara dem med en motfråga! Tror ni verkligen att något så fantastiskt kan existera! Nej, jag tror att det är något psykiskt.

— Folk tar intryck av både det ena och det andra, inte minst all skit de visar i TV. Sådant får dem att börja grubbla, och fantisera.

Nu har den påstådda, mystiska fågelmänniskan blivit något av en turistattraktion för övriga USA! Allt medan befolkningen i Point Pleasant lever i skräck för "det flygande mysteriet" som ingen kan lösa...

Alla har vi någon gång funderat över vad som finns bortom stjärnorna...

Nu vet man att universum har ett slut

Det finns minst en miljard galaxer i rymden. Det här är en av dem, och kom ihåg att varje galax innehåller cirka 100 miljarder stjärnor.

UTLÄNDSKA TIDSKRIFTER

Du som är språkkunnig och vill läsa tidskrifter från andra länder kan ta kontakt med oss så kan vi hjälpa Dej att få fram material från det landet Du önskar. Det material som finns NU som Du kan få låna är: UFO-REPORT (Amerika), FSR= Flying Saucer Review (England) samt en hel del pocketböcker på engelska.

Välkommen med Dina önskemål.

□ För 20—30 år sedan trodde man att stjärnrymden var oändlig. Man nu har vetenskapsmännen bytt åsikt.

■ Vetenskapsmännen tränger längre och längre ut i rymden med sina instrument för varje år som går. Nu har de nått slutet — universums allra yttersta kant mot den utanförliggande tomheten!

Gåtan har fångslat oss människor i årtusenden. Var tar allting slut?

När vi blickar upp mot stjärnhimlen under mörka nätter, ser vi Vintergatan som en mjölkvit, lysande rand mot den svarta bakgrunden.

Vintergatan är vad som på fackspråket kallas en galax, en anhopning av 100 miljarder stjärnor som ligger förhållandevis tätt tillsammans i rymden.

Vår sol är en av dessa 100 miljarder, en obetydlig medlem i Vintergatans utkant.

Och så finns det minst 1 miljard galaxer av samma storleksklass som vår egen! Den som är intresserad av matematik kan därmed räkna ut på ett ungefär hur många solar det finns i universum!

Rymden hyser också andra fenomen än solar.

Här finns kvasarer, massiva himlakroppar som spyr ur sig mer energi än en miljard solar. Här finns också pulsarer, resterna av utbrunna stjärnor, som är så kompakta att en kubikcentimeter av en pulsar väger flera miljarder ton!

Svarta hål

Och vem har inte hört talas om "de svarta hålen", gåtfulla punkter i rymden, där en väldig sol kollapsat "in i sig själv".

De svarta hålen är punkter med en enorm gravitation, dit allting sugs in och varifrån inget kan komma ut.

Ett svart hål kan sluka en planet, en sol, ja kanske till och med en hel vintergata. Det innebär slutet för allt som det möter i rymden.

I rymden finns det också gas-

moln, kolliderande vintergator och ett otal andra märkliga fenomen.

Slutligen har astronomerna också uppfångat ett märkligt ljud från rymden — ett "brus", som tros vara resterna av den enorma smäll med vilken hela universum en gång exploderade!

Forskarna tror nämligen att alla solar, alla planeter och all materia som finns i universum en gång bildat en väldig "klump".

Någon gång för 12 eller 13 miljarder år sedan, exploderade så klumpen i något som astronomerna kallar "the Big Bang" (den Stora Smällen).

Absolut tomhet

Resterna av Den Stora Smällen ser vi i dag på himlavalvet, som stjärnor och vintergator som rusar ut mot oändligheten med svindlande hastigheter.

Och nu har alltså forskarna till slut lyckats få korn på de längst ut belägna galaxerna, som rusar bort från oss med ljusets hastighet!

Man har nått kanten mot evigheten, slutet på allting — en gräns som tycks befinna sig 10 miljarder ljusår från universums centrum!

Utanför denna gräns finns ingenting, utom en absolut tomhet!

För 20—30 år sedan trodde man att stjärnrymden var utan gräns. Man föreställde sig att universum var översälat av solar i en mängd som aldrig tog slut.

I dag vet man att det inte är så. Det finns visserligen ett nästan oräkneligt antal. Men deras mängd är inte oändlig!

Frågan blir nu i stället: Vad kommer att hända med jorden, solen och alla stjärnorna i universum i framtiden?

Kommer vi att fortsätta att rusa ut i tomheten, pådrivna av smällen från "the Big Bang"?

Eller kommer expansionen att avta, stanna upp helt och vända till en sammandragning i vilken alla universums solar sugs ihop i en gigantisk kollaps?

Ja, säger forskarna, det beror på hur mycket universum väger! Det finns en viss kritisk massa, vid vilken gravitationskrafterna blir så starka att de kommer att hejda de utrusande galaxerna och komma stjärnrymden att dra ihop sig igen.

Vikten avgörande

Det som gäller för enskilda människor tycks också gälla för universum! Vårt öde hänger på vår vikt.

Men hur skall man bära sig åt för att väga ett helt universum? Det finns det ingen som vet.

Amerikanska astronomer har gjort ett försök att uppskatta universums vikt, genom att studera de längst ut belägna galaxerna vilka rusar bort från oss med ljusets hastighet.

De har kommit fram till att solarna i universum tillsammans inte har en tillräckligt stor massa för att explosionen skall avstanna och förbytas till en sammandragning.

Vårt universum har bara en tretiondel av den vikt som skulle behövas för att gravitationskrafterna skulle kunna hejda den pågående expansionen.

Men de här beräkningarna är mycket preliminära. Många menar att de bara är att jämföra med grova gissningar.

Tidigast om 20 eller 30 år har vetenskapen hunnit så långt att vi kan få ett någorlunda säkert besked om universums vikt.

Vi vet alltså inte om himlens alla stjärnor kommer att fortsätta att rusa vidare ut i rymden, till dess de går under och skingras i tomheten. Eller om det kommer att bli så, att explosionen efter "the Big Bang" hejdas och att stjärnorna dras tillbaka för att uppslukas av ett väldigt svart hål i universums mitt!

Hurdant slut?

Många vetenskapsmän, som tror på teorin om "the Big Bang", tror också att stjärnorna kommer att dö som de föddes — i en stor smäll. De tror att expansionen kommer att hejdas, att stjärnorna kommer att dras tillbaka mot universums centrum av gravitationskrafterna och att de kommer att krossas i en katastrof, som kommer att innebära slutet på allting utom rymdens tomhet!

En annan mindre grupp tror att universum pulserar, att stjärnrymden utvidgar och drar ihop sig med jämna mellanrum, på samma sätt som hjärtat slår i människokroppen.

Men vare sig stjärnorna kommer att överleva eller gå under i ett svart hål, så är problemen inte akuta i vår generation.

Stjärnorna i universum har existerat i mellan 12 och 13 miljarder år och kommer säkert att leva vidare lika länge till.

Rymdforskning och astronomi är två verksamhetsgrenar som utvecklas i ett ursinnigt tempo. I årtusenden har människan grubblat på tillvarons mysterier.

Nu närmar vi oss gåtornas lösning. Vi har nått universums yttersta gränser. Och våra datamaskiner tuggar på teorierna om stjärnrymdens framtid.

Kan vi nu bara ge oss till tåls i ytterligare några år så finns det stora chanser att vi får svaren på våra sekelgamla frågor. ■

HAR DU SETT NÅGONTING.....

Rapportering av händelser på himlavalvet är

av stor betydelse för oss. Är Du ute en kväll,

eller inne och observerar någonting ovanligt

eller om Du är ute mitt på dagen och av en

händelse ser någonting som Du tycker inte

stämmer med det vardagliga, så kontakta oss

snarast. Det gäller flygande föremål på nära,

på långt håll, ovanliga ljussken mm mm

Många är rädda att meddela oss på grund av det,

att de själva säger att de ser i syner och sedan

blir hånade. Det är inte alls så. Vi som tar emot

rapporten kommer att närmare undersöka saken

på platsen. Vi som undersöker hånar ingen

människa.

Känner Du någon bekant som har varit med om

någon sådan händelse så meddela det till oss.

Enbart i Sverige har 40.000 personer studerat Maharishis metoder:

Kan människan lära sig sväva fritteller .?

☐ **Ar det möjligt att lära sig sväva fritt i luften genom meditation?**

☐ **Ja, påstår Maharishi Mahesh Yogi — mannen som blev världsberömd när han fick Beatles bland sina lärjungar.**

☐ **Och nästan vem som helst kan lära sig det.**

■ De här bilderna har vandrat genom världspressen.

Bilderna sägs vara beviset för att människan kan flyga. Lyfta från marken utan hjälp av några yttre hjälpmedel.

Personerna på bilderna tillämpar den högsta formen av Transcendental meditation (TM).

Mannen bakom den rörelsen heter Maharishi Mahesh Yogi. Det var ett känt namn för tio år sedan. Då var hans mest kända elever eatles och Mia Farrow. Innan dess var hans meditationsmetod ganska okänd för omvärlden.

Men så kom intresset för indisk musik och kultur. Och i det svepet gjorde sig Maharishi ett namn. Folk vallfärdade till Indien för att lära sig hans metod.

När de flesta kända namnen hoppat av, fortsatte vägen av sig själv. Organisationen satte upp kontor över hela världen.

I dag räknar man med att två miljoner människor ägnar sig åt TM.

Metoden är ganska enkel. Man får ett personligt "mantra", ett ljud snarare än ett ord, som man ska använda vid meditation. Mediterar gör man tjugo minuter, morgon och kväll.

Man sätter sig bekvämt, tänker på sitt mantra och försöker koppla bort alla tankar och impulser från omvärlden. Har man gjort rätt hamnar man i ett tillstånd mitt emellan sömn och vaka.

Personer som provat på meditation brukar säga att det skärper deras sinnen, tar bort stress och gör dem piggare.

Att meditera kan inte ersätta den sömn människan behöver. Däremot kan man ta bort tillfällig trötthet med den metoden.

Man räknar med att två miljoner människor i 140 länder världen över mediterar regelbundet. I Sverige har 40 000 människor gått på kurs för att lära sig TM-metodiken.

Det är 18 år sedan Maharishi första gången var i Sverige. 1961 bildades en TM-förening i Sve-

rige. Förra året fick man i Stockholm 1 200 nya medlemmar.

Föreningar finns i många större och mindre städer i landet.

Lätt att flyga..?

Maharishi menar att det inte är så märkvärdigt att lära sig flyga. Alla som klarar av att meditera två gånger tjugo minuter om dagen, kan träna sig till det.

Två präster från Hamburg, Dieter Sattler och Hinrich Westphal, har utlovat en belöning på 1 000 D-mark, till den som låter sig fotograferas då han eller hon flyger.

Villkoret är att rummet skall vara kraftigt upplyst och en kriminaltjänsteman närvarande. Ingen har dock nappat på erbjudandet.

Enligt Lennart Haak på Meditationscentrum i Stockholm har Maharishi förbjudit sina elever att demonstrera levita-

tionen (flygningen). Det skulle endast få ske i vetenskapligt syfte.

— Jag har själv flugit, säger Lennart. Och jag har sett andra göra det. Det är klart att tanken på att en människa kan sväva av sig själv, skakar ens världsbild.

— Jag vägrade själv först att inse och acceptera att det var möjligt — innan jag själv upplevde det. Det är en teknik som få behärskar. Det är den mest genomgripande och stressupplösande tekniken.

— Själva flygningen är ett yttre fenomen, men det är roligt.

Att bilderna skulle vara en förfälskning, förnekar Lennart. Han inte bara tror att människan kan sväva — han vet, påstår han.

Ändå är det tekniskt mycket enkelt att förfälska en sådan bild. Personerna kan mycket väl ha blivit nedsläppta från en höjd ner på en studsmatte. Effekten på bild skulle bli precis som om man svävade.

Frånsett den diskussionen är

de allra flesta utövare av meditation övertygade om dess positiva effekter.

Huvudvärk, spänningar i axlar och rygg försvinner. Koncentrationen ökar. Det är som att motionera, men i det här fallet är det människans psykiska kondition som förbättras.

I Stockholm kan man ett par gånger i veckan lyssna på föredrag om TM-metoden. Det är helt gratis. Varje onsdag hålls ett förberedande föredrag, också det utan kostnad.

Idealsamhälle

Är man fortfarande intresserad kan man anmäla sitt intresse för en kurs. Man får en personlig instruktion på 1½ timme av sina lärare och möts gruppvís några gånger. Efter kursen kan man komma tillbaka och kontrollera att man mediterar på rätt sätt.

Kostnaden är överkomlig. Har man inkomst av arbete kostar det 475 kronor, hemmama-

kar, vuxen- och högskolestuderande betalar 375:-, pensionärer, värnpliktiga och gymnaster 225:-, 10-16-åringar 150:- och barn mellan fem och tio år — en veckopeng.

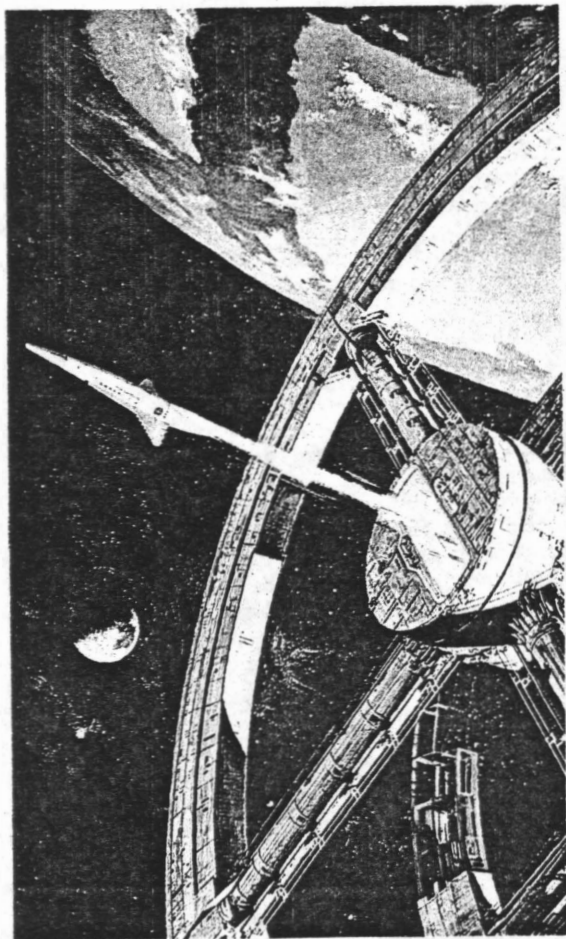
Maharishi har lanserat en revolutionerande tanke: Om bara en procent av befolkningen i ett samhälle utövar TM, kommer det att förvandlas till ett idealsamhälle.

Sjukdomar försvinner, likaså mänskligt lidande. Arbetslöshet, inflation, olyckor och problem blir okända begrepp.

I Tyskland finns tre små städer där antalet mediterare överstiger enprocentnålet. Och märkligt nog sägs siffrorna för kriminalitet och sjukdomar ha sjunkit där.

Det som motsäger Maharishis tanke är att flera indiska städer råkat ut för naturkatastrofer — trots att många invånare tillämpat TM.

Fotnot: Meditationscentrum har telefontid vardagar 14-16. Tel: 08/67 37 90.

"Space Station One" A 24 x 28 inch lithograph

Möte med det OKÄNDA?

Under den här vinjetten har Allers några veckor publicerat bidrag från läsekretsen. Har du själv upplevt något oförklarligt är du välkommen att sända in ditt bidrag till Allers red, 251 85 Helsingborg. Märk kuvertet "Möte med det okända". Införda bidrag honoreras.

Herrgårdsfrun spökade för oss

Detta hände för tio år sedan. Min fru och jag hade under en weekend hyrt in oss på ett herrgårds-pensionat, ca sex mil från Karlstad. Herrgården som var från 1600-1700-talet, låg mycket vackert ner mot sjön och med en stor park av gamla ekar. Vi kom dit på eftermiddagen, så det hade börjat att mörkna. Rummet som vi hade bestämt låg i flygelbyggnaden och det syntes att det var ett mycket gammalt hus, för skåpen var handgjorda och grovt tillhygna. Då vi var mycket trötta, åt vi en kort måltid och gick sedan till sängs. Klockan kunde vara ungefär vid midnatt, då min hustru väckte mig. Hon hade hört alldeles som trevande händer bakom min säng. Jag for upp och tände nattbordslampan intill mig, drog fram sängen och synade väggen bakom sängen, men jag kunde inte se eller höra någonting. Så jag frågade min fru om hon inte hade drömt detsamma. Men det sade hon att hon inte gjort. Så vi lade oss igen och släckte lampan. Vi kunde inte somna, utan vi låg tysta i mörkret och lyssnade. Och då hörde även jag, alldeles bakom mitt huvud, händer som trevade bakom väggen. Vi tände alla lampor och låg vakna tills dagen grydde. Åren har gått och vi glömde till slut denna kusliga händelse. Men så blev vi påmind om händelsen igen. Jag är hantverkare och utför arbeten i lägenheter och villor. För två år sedan, hade jag arbete i en villa här i staden. Så under en dag vid elvakaffet, som frun i huset bjöd på, kom vi att tala om olika händelser från den trakten, som min fru och jag hade besökt. Frun som ägde villan, talade då om att hon var ifrån den trakten. Hon berättade att hennes farmor hade berättat, att just i den herrgården hade ett mord begåtts på 1600-talet. Ägaren till herrgården hade i svartsjuka murat in sin hustru, just i det rummet som vi hade hyrt. Kan det vara så att den olyckliga kvinnan hade gått igen?

Carlos

Mysteriet med det gula huset

På 40-talets slut bodde jag och min make i Småland. Vid denna tidpunkt var ett stort gult hus till salu, som vi var spekulanter på. Det var mycket vackert med snickarglädje och stora vackra rum. Vi var där och tittade på det, men av ekonomiska skäl köpte vi inte huset. Det såldes sedermera till en ung familj. En natt drömde jag att vi en vintereftermiddag åkte förbi just detta hus. Det stod tomt och såg dött ut på något sätt. Vi fortsatte fram till ett vitt hus, som tydligen var en prästgård. Vi gick in där och frågade hur det stod till med det gula huset. Jo, sade prästen, det är församlingshem nu. Just i eftermiddag ska vi ha symöte där, så ni är välkomna att följa med tillbaka. Vi gjorde så och då vi kom fram, var där tänd i alla rum och där fanns flera soffor och soffgrupper. Där var fullt med damer, men det verkade som om där också fanns döda med. Som om de som bott i huset för hundra år sedan var med. Vi var med på hela symötet och när det var slut gick vi alla därifrån, men när det var släckt, kunde man höra de döda fortsätta att sjunga. Några veckor senare dog den unga frun i huset. Hon hittades död i sängen en vintereftermiddag. På sommaren var huset till salu igen. Vi for dit för att se på det. Det blev en chock att komma in, ty där var möblerat som i drömmen med soffor och soffgrupper i alla rum. Det blev ingen privat köpare utan församlingen köpte det gamla gula huset och sedermera blev det församlingshem. Den vita prästgården låg inte långt bort därifrån. Hur kunde jag drömma sant? Huset blev verkligen församlingshem. En dröm är något undermedvetet parat med en förmåga att se in i framtiden som någon sorts telepati. Drömmen om den tomma lägenheten betyder kanske att vi kommer dit och återigen får bo i närheten av den stad, som vi bodde i på 40-talet.

Fru Astrid L-m

Möte med det OKÄNDA?

Vem hjälpte den lille att slå vårt nummer?

Det här hände för tjugo år sedan. Min man och jag hade nyss flyttat in i ett nytt hus och hade inte hunnit lära känna våra grannar så väl. Men vi bytte i alla fall några ord med dem över staketet då och då. En dag, när vi stod och samtalade med grannarna, nämnde de att de skulle bort på fest på kvällen. De hade en liten pojke, som skulle lämnas ensam hemma. Men det var ingen större fara, fick vi veta, de skulle bara gå över till en annan grannfamilj och pojken skulle hinna somna lugnt, innan de gav sig i väg. Och under kvällens lopp skulle de springa hem då och då och titta till honom. Senare samma kväll ringde det på vår telefon. Min man gick och svarade och såg lite konfunderad ut. Sedan räckte han över luren till mig. Jag hörde en gråtande barnaröst fråga efter mamma och pappa. Jag försökte få barnet att säga sitt namn och adress, men det gick inte. Åtminstone kunde inte jag förstå vad hon eller han sade. Men att ungen var rädd, det förstod jag. Jag tänkte febrilt för att komma på något sätt att "lokalisera" barnet. Plötsligt kom jag att tänka på att barnet sagt "mamma och pappa". Kunde det vara grannens pojke? "Jag kommer så fort jag kan, var inte rädd", sade jag lugnande i telefonen. Sedan tog jag på mig kläderna och rusade över till grannen. Och där stod mycket riktigt den lille pojken vid telefonen och grät och var rädd för att han var ensam. Jag hämtade förstas hans föräldrar, som genast kom hem och tröstade sin son. Än i dag undrar jag hur pojken kunde slå just vårt nummer. Han kunde ju inga siffror och hade dessutom ingen aning om vårt nummer. *Astrid L-M*

Den döda ville ha igen sin gryta

Detta hände i början av 1900-talet. Min mor var liten då och bodde med sin mor och sex syskon i ett litet torp. Morfar vistades vid den tiden på sanatorium, varför mormor var ensam

med barnen den kväll jag nu ska berätta om. Det var på hösten och familjen gick tidigt till sängs som sed var. Månen sken in genom fönstret i rummet, där alla sju sov; de små barnen skaffötes i utdragssoffan, de större på golvet och mormor i dubbel-sängen. Ingen av dem hade hunnit somna, då plötsligt en svart skepnad svävar fram mot mormors säng, stannar och pekar mot spisen. Mormor blev stel av fasa, då hon i skepnaden igenkände en nyss jordad grannkvinna.

Vad ville denna? Till slut viskar mormor: "Herre Gud Mätta, vad vill du?" Skepnaden pekar än en gång mot spisen, där en stor gryta står och då förstär mormor – hon hade för en tid sedan lånat denna "kittel" av Mätta för att koka sylt i, men glömt att lämna igen den.

"Spöket" ville helt enkelt ha igen sin egendom. I nästa ögonblick är skepnaden borta, barnen somnar trots skräckupplevelsen, men mormor låg vaken hela natten. Tidigt nästa morgon gick mormor till Mättas dotter med grytan under armen och sedan fick mormor vara i fred. Men i alla år, fram till sin död, hade mormor en liten lampa vid sängen som lyste natten lång, hon var helt enkelt rädd efter det kusliga kvällsbesöket, men det upprepades aldrig. *Barnbarnet*

Hunden visste att hans vän dött

Min goda vän Ingeborg har en mycket tillgiven hund som heter Snuffe. Hon gick alltid på promenad åt ett bestämt håll med Snuffe. På en soffa vid vägen satt oftast en gammal man. Han var mycket vänlig och talade med både Ingeborg och Snuffe. Snuffe var mycket förtjust i honom.

Skulle Ingeborg någon gång vilja gå någon annan promenad, då drog Snuffe åt vägen med mannen. Ingeborg och mannen på bänken hade talat om sina namn för varandra. En morgon läser hon i tidningen att mannen gått bort. När Snuffe sedan skulle gå sin vanliga promenad, vägrade Snuffe att gå med henne åt mannens håll. Snuffe stretade och drog åt motsatt håll. Ingeborg är övertygad om att Snuffe visste att mannen på bänken var borta, för aldrig mer ville Snuffe gå den vanliga promenaden! *Oförklarligt*

HAR DU UPPLEVT NÅGOT OFÖRKLARLIGT??

Om Du har upplevt något oförklarligt eller något som är svårt att förstå så skriv ner några rader till oss och berätta. Eller om Du vill att vi ska komma och hälsa på dej så gör vi det det kanske är svårt för många att få fram en rätta upplevelsen genom att skriva. Känner Du någon bekant som har upplevt något egendomligt. Känner Du kanske någon äldre person som har varit med om många underliga saker som kunder berätta om förr i tiden. Kontakta oss och vi gör ett besök. Ring eller skriv till oss. Västerbergslagens UFO-förening.

Box 71

771 01 Ludvika

Tel 11991, 51286.

Ljusfenomen över Morgår'n Lysande klot förbryllar

Ett ljusfenomen på himlen över Morgårdshammar i lördags kväll förbryllar ett par iakttagare. Ett stort, runt klot syntes då på himlen i riktning mot Uvberget och gick i en lodrät linje mot marken och försvann bakom horisonten.

En iakttagare åkte bil i Morgårdshammar och såg då fenomenet.

— Jag vevade snabbt ner bilrutan för att lyssna om det kunde höras något ljud, säger hon. Men det var absolut tyst.

Skenet var rödgult från klotet. Konturerna var skarpa och storleken ungefär som en måne.

— Att det inte rörde sig om någon slags ballong är jag helt övertygad om, säger iakttagaren till BP, en observatör som vill vara anonym. En ballong dalar oregelbundet genom luftlagren.

I det här fallet gick det hela i jämn fart.

Nu undrar den här liksom en annan iakttagare av ljusfenomenet, om det kan finnas någon naturlig förklaring till det inträffade. Om det finns andra som sett ljusskenet eller som kan lämna någon förklaring, så står BP-redaktionen i Smedjebacken redo att ta emot tips och meddelanden. **BP 800226**

Nya iakttagelser om klotet på himlen i Morgårdshammar

Iakttagelserna om ljusfenomenet över Morgårdshammar med omnejd är många. BP-redaktionen i Smedjebacken har fått många påringningar efter artikeln i tisdagens tidning.

Flera morgårdshammarsbor i kvarteret Malmen rapporterar om ett oförklarligt ljussken vid 21.30-tiden i lördags kväll. Många uppmärksammades på det hela genom en parkerad bil, som tutade stötvis. På så sätt

drogs många till fönstren och därigenom blev de uppmärksamma på ljusskenet på himlen.

— Om tutningarna i bilen och det som syntes på himlen har något samband är det naturligtvis svårt att sja om, säger ett av vittnena till BP.

• RUMMET LYSTES UPP

Han berättar hur rummet där han stod och tittade ut, lystes upp av ljusskenet från ett klot på himlen. Under 15-20 sekunder syntes skenet. Klotet for över himlavalvet mot Uvberget om-

givet av rökslingor. Sedan upplöstes det hela i intet.

— Först trodde jag det var ett brinnande flygplan, men då det inte hördes några ljud blev jag helt ställd, säger en annan iakttagare. Ett stilla knaster tyckte jag mig dock höra.

KÖLNÄS

På tisdagskvällen gjorde ett par damer i Kölnäs utanför Morgårdshammar liknande iakttagelser. De såg ett klot på himlavalvet i riktning mot Uvberget. Klotet var först stort som en måne för att sedan minska till

apelsinstorlek och helt försvinna.

UFO-föreningen i Västerbergslagen har nu fått någonting att bita i. Det är många som nu undrar vad det lysande klotet över Morgårdshammar-Kölnäs var för någonting. Finns det någon konkret och naturlig förklaring till det inträffade? Eller var det någonting från rymden utanför jordens atmosfär, som vid ett par tillfällen lyste upp himlen?

BP 800229

Västerbergslagens UFO-förening har en undersökningsgrupp som åker ut till berörda platser och någon rapporterar att det hänt något ovanligt.

I det här fallet söker undersökningsgruppen flera vittnen till ovanstående artiklar enär olika källor har uppgivit olika berättelser.

Ring till Gudrun tel 0240/51286 och tala med henne om Du har sett något under den aktuella tiden.

aktuellt om teknik

Flygande tefat över Engelska analen

Ett brittiskt projekt som kan bli verklighet redan 1982: Det gasfyllda tefatet, som konkurrerar ut passagerarflygplanen på korta rutter.

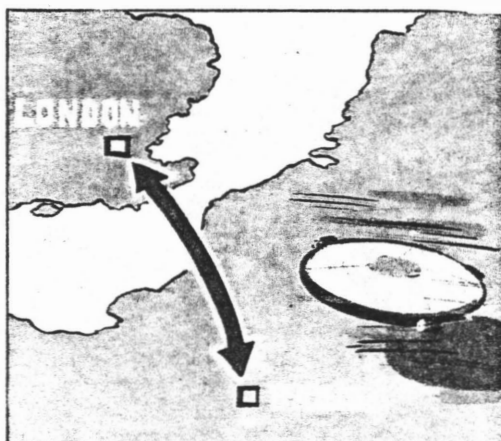
Text: Anders Palm
Teckningar: Sune Envall

I många år har tefaten betecknats som Oidentifierade Flygande Föremål. Som gåtfulla skepp från civilisationer utifrån universum. Men om allt går som den brittiske ingenjören och affärsmannen Malcolm Wren tänkt sig, så kommer tefat, byggda av människan, snart att bli

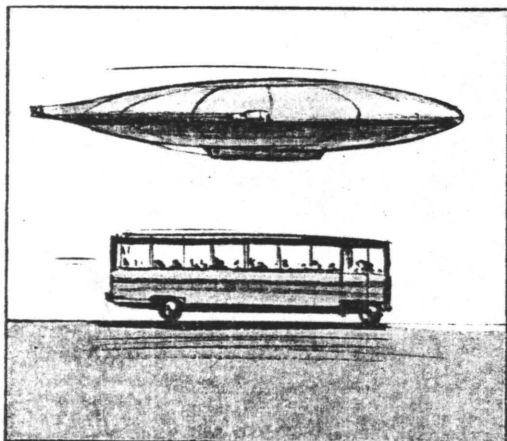
en vardaglig syn i luften över våra storstäder. Malcolm Wrens tefat är luftskepp som har en annan form än de vanliga zeppelinarna. Deras smäckra strömlinjeform och låga kontur gör dem väl lämpade för kryssningar i lufthavet.

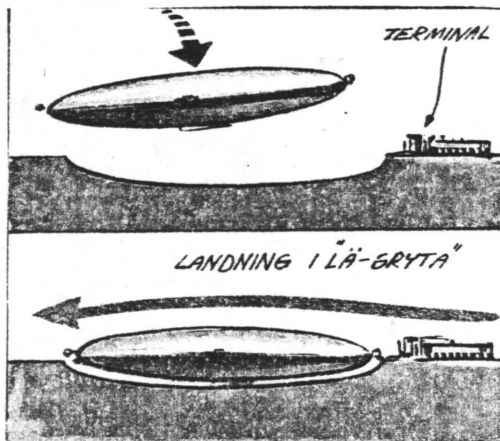
Tefatet ger en luftfärd med komfort. Man kan ströva omkring som på ett kryssningsfartyg och slipper sitta fastspänd i en flygfåtölj utan att kunna sträcka på benen.

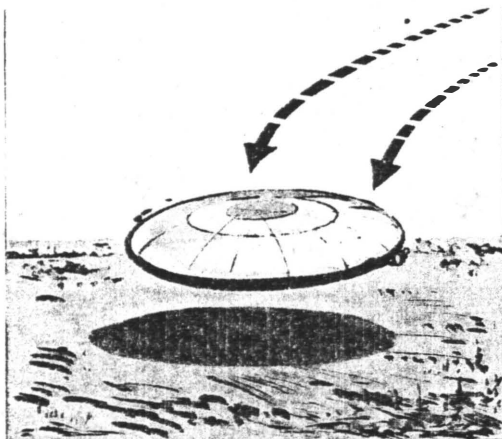
Tefatsluftskeppen kan flyga med 160 km/tim. Trots den relativt låga farten slår man jetplanen på korta sträckor, därför att tefaten kan landa vertikalt mitt i städerna.

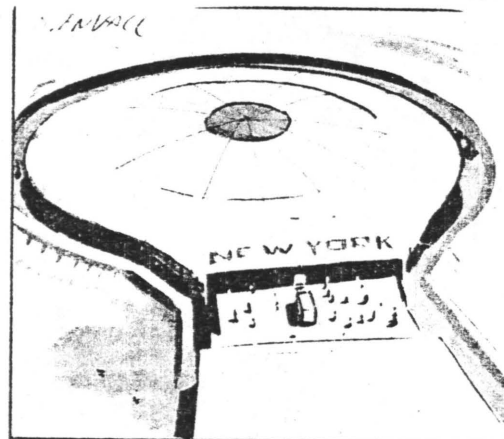
Tefatluftskeppet bullrar inte mer än en vanlig buss. Det kan lyfta utan de energimängder som slukas av startande helikoptrar och jetplan. En önskedröm för miljövännen.

Den gamla zeppelinaren förankrades vid en mast på marken efter avslutad flygning. Här hotades den av stormar och dåligt väder. Tefatet landar i en jätteskål i anslutning till en särskild luftskeppsterminal.

I det nya tefatsskeppet kan man känna sig säker i skyn. I stället för väte är skeppet fyllt med den brandsäkra gasen helium. Och om motorerna stannar under färden, så är det bara att dala ner och landa på marken.

Det är absolut dags för luftskeppens comeback. Men politikerna, de etablerade forskarna och flygbolagen har inte fantasi nog att förstå deras möjligheter. Vi får hoppas att Malcolm Wren lyckas bryta igenom spärren.

